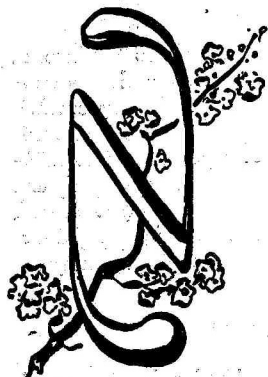

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΗΜΗΝΟΣ.

ΕΡΩΤΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

εάζει ἡ γηραιά φύσις καὶ ἀναγεννῶνται οἱ εὐδομοὶ χυμοὶ καὶ θριαμβεύει τῆς βλαστήσεως ἡ γονιμότης.

Πυκναὶ συστοιχίαι πετάλων, χρωμάτων ἀπειρία, δάση φυλλωμάτων, μία πανήγυρις τοῦ φυτικού κόσμου ἐκτείνεται εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὀρίζοντος· ἐορτάζουν οἱ ἀριστοκρατικοὶ κῆποι

ἐορτάζουν καὶ αἱ ἐσχατιαὶ τῶν ἀγρῶν. Καὶ

ἀνάμεσα εἰς τὸ χάσμα αὐτῶν τῶν αἰσθήσεων, τὰ ἐμψυχα ἄνθη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ—αἱ γυναῖκες—ὑπέρποτε ἀνθραὶ καὶ χαριτωμένα ἀναμινύουν τὴν ἐλαφρὰν πνοήν των μὲ τὰ μεθυστικά ἄρώματα. Ρόδον εἶνε μία κεφαλὴ παρθενική, ἴον ἡ σεμνὴ νύμφη,

αἰγόκλημα ἡ πιστὴ σύζυγος. Συναντῶ εἰς τοὺς κήπους χαριτωμένας συλφίδας καὶ εἰς τὴν θριαμβευτικὴν καὶ ἀδιάλειπτον παρέλασίν των μόλις κατορθῶν νὰ σχεδιαγραφῇσω δύο μορφάς. Μίαν εἰς τὸ φῶς τῆς δύσεως καὶ ἄλλην εἰς τὴν σκιάν τοῦ μεσονυκτίου. Αὐτὰ τὰ δύο διαστήματα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτομαγιάς—Δύσις καὶ Μεσονύκτιον—εἶνε τὰ ὁρόσημα τῆς Μέθης τῶν αἰσθήσεων. Μέθη πνεύματος, μέθη σαρκός, μέ-

θη ψυχῆς. Καὶ ἡ μέθη εἶνε ἐν ἄρωμα ναρκῶν· ἀλλὰ καὶ ἐξάπτον, εἶνε μία ἀγάπη πρὸς ὅ,τι εὐγενὲς καὶ στοργικόν, εἶνε μία κυλινδρῶς ἡδονικοῦ καὶ ἰδανικοῦ ἅμα βαυκαλήματος.

Ἡ ἀγάπη τὴν νύκτα τῆς Πρωτομαγιάς ἐγεννήθη ἀναμφιδόλως· καὶ

τὸ φίλημα, τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπτερεύγειν μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια τῶν ἀνθέων...

ΠΩΣ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΟΜΕΝ

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ὁ κύριος τῆς υἱείας του. Αὐτὸς εἶνε ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ τῶν ἀσθενειῶν του. Κάποιος φιλόσοφος εἶπεν ὅτι τὰ μεγαλύντερα σφάλματα θὰ ἀπεφεύγοντο μὲ ὀλίγην προσοχήν. Ἐν ἀπὸ τὰ ἀδιόρθωτα ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνα σφάλματα τὰ ὁπδῖα ὁ πολιτισμὸς μᾶς ἐφόρτωσεν εἶνε καὶ ἡ χειραψία. Ὁ ἱατρὸς Λαπλὰς, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ἱατρὸς τῆς ἐν Κλπόλει Περιοικῆς πρεσβείας ρίπτει κραυγὴν διαμαρτύριας διὰ τοὺς μικροβιολογικοὺς τῆς χειραψίας κινδύνους, ἀνακηρύσσων ὡς εὐγενέστερον, ἐκφραστικώτερον καὶ ἀσφαλδέστερον χαιρετισμόν, τὸν τεμενᾶν.

Ἐν Εὐρώπῃ πλεῖστοι ἐπιστήμονες ἐκύρηξαν τὴν χειραψίαν ὡς ἀγωγὸν μικροβίων. Καὶ ὑπάρχουν μὲν τὰ γάντια, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ ἐρχονται εἰς στενοτάτην συνάφειαν αἱ χεῖρες, ὅταν τὰ φοροῦν καὶ τὰ ἐκβάλλουν. Ὁ χαιρετισμὸς τῶν Ὁθωμανῶν εἶνε ἰσως πολυτελέης καὶ θεατρικὸς, διότι φέρουν τὴν δεξιὰν εἰς τὴν καρδίαν, τὰ χεῖλη καὶ τὸ μέτωπον. Φαντασθῆτε εἰς τὸν τόπον μας, ὅπου ὅλοι ἀπάνω—κάτω γνωρίζομεθα νὰ πηγαῖν· κανεὶς περιπατοῦν καὶ νὰ συναντᾷ πέντε ἕξ γνωρίμους σχεδὸν συγχρόνως, καὶ μὴ προφθάνοντα νὰ ἀνεδοκατεβάξῃ τὰς χεῖρας, ὡς σαλτιμπάγκος ἢ ἕνα ζηλότυπον λ. χ. σύζυγον τοῦ ὁποίου νὰ χαιρετᾷ φίλος τοῦ τὴν γυναῖκα μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ χεῖλη, οἶονεὶ στέλλων φίληματα.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται κάποιαν διόρθωσιν, δηλαδὴ ἀπλοποιήσιν. Ἐν μερδίᾳ εἶνε καλαισθητικώτερον καὶ ποιητικώτερον μιᾶς χειραψίας, ἡ ὁποία ἔχει πολλακίς καὶ τὰ δυσάρεστά της, ὅταν εἶνε ἰδρωμένο ἢ παγωμένο τὸ χεῖρ, ἢ ὅταν ἔχει ἐξανθήματα ἢ χιονίστρες. Αἱ κυρίαὶ ἀπέδειξαν πόσον πλεονεκτοῦν μὲ τὸ μερδίᾳ των ἐν τῷ χαιρετισμῷ ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποκρινώμεθα ρυπαίνοντες τὸν γυρὸν τῶν πέλων καὶ κρυολογοῦντες, ὅσοι μάλιστα εἶνε φалаκροί. Ἀλλὰ μήπως καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ὁ χαιρετισμὸς δὲν εἶνε καὶ ἀξιόπρεπτος καὶ ἐγκάρδιος, καίτοι τὸ πηλίκιον δὲν ἀποχωρίζεται τοῦ κρανίου;

Πολλὰ ξένα περιοδικὰ θεωροῦν τὴν χειραψίαν ὡς παραβίασιν τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, τῆς αἰσθητικῆς, τῆς ἠθικῆς.

Εἶναι ἀνήθικες μία χειραψία πάντοτε, κραυγάζει ἐν γυναικεῖον περιοδικόν.

Εἶνε φοβερόν, οἰμῶζει μία παρυσινὴ ἐφημερίς, νὰ συλλογίζεται κανεὶς τὸ βράδιν πόσα χέρια ὑγρὰ ἢ κοκκαλιάρικα, παχυὰ ἢ τριχωτά, ἐλαεινά, ἀκάθαρτα, ὑποπτα διὰ τὴν υἱείαν ἔψαυσεν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν τοιαύτη ἀντίληψις.

Ὁ φιλόσοφος Χρυσίππος τοσαύτην ἀντιπάθειαν ἔτρεφε κατὰ τῶν χαιρετισμῶν καὶ ὑποκλίσεων, ὥστε ἤρκει νὰ χαιρετισθῇ οὕτως διὰ νὰ πέσῃ χαμαὶ ἐν τῇ ὁδῷ.

Μία λοιπόν τῆς χειρὸς κίνησις ἀπλῆ, ἕνα εἶδος τεμενᾶ μὲ ὀλιγωτέρας κινήσεις, θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν χειραψίαν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς κεφαλῆς. Ἄμα συνεννοηθῇ καὶ ἀποδεχθῇ ἡ ἀριστοκρατία μας τὸν νέον χαίρετισμόν, θὰ διαδοθῇ τὰ χιρτά δια τῆς μιμήσεως εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν καὶ δι' αὐτῆς θὰ μετοχρευθῇ εἰς τὴν κατωτέραν. Ἀρκεῖ νὰ δοθῇ τὸ σωτήριο σύνθημα «Κάτω ἡ χειραψία!»

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ προέδρου τοῦ «Παρνασσού» διοργανώθη ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Θαλαίρας Φλωρᾶ καὶ Σοφίας Λασκαρίδου ἐκθεσίς τῶν ἔργων τῶν. Ἀφοῦ δὲν κατορθώθη δυστυχῶς διὰ λόγους προσωπικούς ἡ διοργάνωσις τῆς προκηρυχθείσης καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τοῦ Ζαπτείου, αἱ δύο ζωγράφοι ἀδελφωμένοι καὶ ὑπέρτεροι τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἀπέδειξαν μίαν εὐγενῆ ἀμιλλαν ἥτις ἐξυψώνει ἐτι μᾶλλον τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν ἀξίαν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεκέντρωσαν ἡ μὲν δεσποινὶς Λασκαρίδου 53 ἔργα, ἡ δὲ δεσποινὶς Φλωρᾶ 40.

Ἄλλ' εἶνε λίαν στενοχωρημένα ὥς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χώρου. Ποθοῦν ἀέρα, διάστημα καὶ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀδικοῦνται τοποθετημένα ἀστόργως ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τὰ ἔργα τῶν αἱ κράτισται τῶν Ἑλληνίδων ζωγράφων ἔχουν ἐκθέσει ἀναμῖξ' ἐν τούτοις διακρίνονται τὰ ἔργα τῶν τὰ ἀδελφώνει ἡ ἱκανότης, ἀλλὰ τὰ διακρίνεται ἡ τεχνολογία. Ποιητικώτερα ἡ Λασκαρίδου, θε-

τικώτερα ἡ Φλωρᾶ. Ἄλλ' ἡ ἁρμονία τῶν χρωμάτων ἐνώνει καὶ τῶν δύο τοὺς πίνακας, ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀντιλήψεως, ἡ αἰσθησις τοῦ εἰκονιζομένου ἀντικειμένου. Καὶ εἰς τὰς λεπτοτάτας γραμμὰς καὶ εἰς τὰς ἀδροτάτας κυριαρχεῖ ἡ χάρις καὶ ἡ λεπτότης. Ἡ δεσποινὶς Λασκαρίδου γίνεται ὅλον ἐν μῦστις τοῦ Ἑλληνικοῦ τοπίου. Παρασυρθεῖσα κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐκκεντρικὴν νεοτεχνίαν, ὅλον ἐν ἀφοδιούται εἰς τὴν ἐπιμελεστέραν καὶ λεπτολόγον μελέτην τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως. Ἡ δεσποινὶς Φλωρᾶ, προσωπογράφος καὶ θαλασσογράφος, δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμβιβολίαν ὅτι βγαίνει πρὸς μίαν πρὸς ὁδὸν ἀλματικήν. Τὰ Τριαντάφυλλα, ἡ Δύσις, ἡ νυκτερινὴ φαντασία, τὸ χωριὸ τοῦ Κάμπου, τὸ κόττερο, τὰ τοπεῖα τῆς Αἰτωλίας, τῆς δ. Λασκαρίδου ἔχουν ὅλην τὴν ποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοσφαίρας.

Τῆς δεσποινίδος Φλωρᾶ, ἡ προσωπογραφία τῆς πριγκιπίσσης Mescherski ὑπερέχει ὥς καὶ τὸ Πρὸ τοῦ καθρέπτου, ἡ σκιαγραφία τῆς κ. Σ., ἡ Ἑσπέρα, ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 κρητιδογραφία, ἡ πρῶτα ἐν Βυζαντίῳ, τὸ Πάρευμα, ἡ Μντέρα καὶ οἱ τέσσαρες μεγάλοι Κωνσταντινοπολίτικοι πίνακες: αἱ φορτηγίδες ἐν Χαϊδάρ Πασᾶ, ὅτ' ἀμάνι, ὁ Γερωναύτης καὶ τὸ Ναυτόπουλο. Εἰς μίαν γωνίαν μία ἀνθρακογραφία ἀποσπᾶ θλίβεράν ἀνάμνησιν. Εἶνε σχεδὸν προσωπογραφία τῆς ἀληθμονήτου Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

Ἐπαινος θερμὸς προσήκει εἰς τὰς δύο σπουδαίους τῆς γυναικειᾶς ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιδόσεις, αἵτινες καὶ μόναι αὐταὶ κατὰ τὴν πτανήγειρον τῶν ἀγώνων ὕψωσαν τὸν πυρὸν τῆς τέχνης.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν Σπάρτῃ πλὴν τῆς γνωστῆς ἐπιγραφῆς εὐρέθησαν πέντε ἄλλαι ἐπιγραφαί, ἐξ ὧν τελείως ἐβεβαιώθη, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ὁρθίας Ἀρτέμιδος, διότι εἰς πάσας τὰς ἐπιγραφὰς φέρεται τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης. Περιεργότατα ὅμως εἶνε τὰ τελευταῖα χαλκᾶ καὶ ἐλεφάντινα εἰδώλια, ἀνερχόμενα εἰς δέκα περίπου χιλιάδας καὶ ἀποτελοῦντα στρώμα ὁλόκληρον ἐντὸς τοῦ τεμένους τοῦ ναοῦ. Σημειωτέον ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν εἰδωλίων εὐρέθη εἰς μικρὸν μέρος τοῦ τεμένους, τοῦ λοιποῦ μὴ ἀνασκαφέντος εἰσέτι. Τὰ εἰδώλια ταῦτα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔργα τῆς 6 καὶ 7 π. Χ. ἑκατονταετίας, εἶνε δὲ διαφόρων σχημάτων καὶ ποικιλωτάτης τεχνολογίας. Πλὴν τούτων εὐρέθη καὶ μέρος τοῦ κρητιδώματος τοῦ ναοῦ.

*

Ἐν Βουδαπέστῃ, ἐν τῇ Μεγάλῃ τῶν Τεχνῶν, ἐγένετο κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐκθεσις γυναικειῶν καλλονῶν. Μετέσχον 70 νεάνιδες· ἐκ τούτων 12 ἀνήκον εἰς τὴν ἑριστοκρατίαν τῆς Βουδαπέστης, 5 ἦσαν χωρικαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς μεσαίας τάξεως. Ἡ Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐκ 36 προσώπων. Βασίλισσα τῆς καλλονῆς ἀνεκρυστήθη ἡ χωρικὴ Ἑλσα Βέννενδ, 20 ἐτῶν, μελαγχροινή, μὲ μεγάλα μάτια καὶ μακρὴν κόμην. Ἦτο ἐνδε-
δυμένη μὲ τὰ χωρικά φορέματα, ἐφαίνετο δὲ πολὺ στε-

νοχωρημένη διὰ τὸν θανασμόν ὃν προεκάλεσε. Ἐλαβεν ὡς βραβεῖον 12.000 μάρκα, χρυσοῦν μετάλλιον, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς θ' ἀναρτηθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μεγάλου τῶν Τεχνῶν. Τῇ ἐγένοντο τρεῖς προτάσεις γάμου, ἀλλὰ τὰς ἀπέρριψε, διότι ἡ καρδιά τῆς εἶχεν ἤδη δοθῇ εἰς τὸ χωρίον τῆς.

*

Λίαν προσεχῶς γίνονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μουσείου τῆς Ἐπιδάφρου, ὅπερ ἔσται μοναδικὸν διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἰδίᾳ ἀντικειμένων.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἐπιδάφρος ἀνασκαφείσα εἰς τὸν εὐρύ-
τερον χώρον δίων τῶν μέχρι τοῦδε Ἑλληνικῶν ἀνασκαφῶν ἀπεκάλυψε πολλὰ οἰκοδομήματα, φέροντα τὸν τελεότερον τύπον τῆς Ἑλλ. ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ περίφημος θόλος τοῦ Πολυκλείτου, τὸ Γυμνάσιον καὶ τὸ θέατρον, τὸ καταγώγιον, ἦτοι τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον ἐξενίζοντο οἱ ἐπίσημοι προσκυνῆται καὶ ἄλλα μικρότερα οἰκοδομήματα εἶνε τόσα ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα, ὅστε καὶ ἂν ἔλειπον ὅλα τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα τῆς Ἀρχαιότητος θὰ ἦτο δυνατόν πλήρως νὰ ἀναπαρασταθῇ ἡ ἀρχαία ἀρχιτεκτονική. Ὁ κ. Καββαδίας εἰς τὸ δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀνεγερθὲν μέγα Μουσεῖον ἀσχολεῖται εἰς τὴν πλήρη ἀναστέλωσιν διὰ τοῦ ἀρχαίου ἑλλικοῦ ἀρχιτεκτο-